

РЕШЕНИЕ НА СЪДА(трети състав)

7 юли 1988 година*

„Преюдициално решение – Предоставяне на услуги – Условия за изплащане на вноски на самостоятелно заети лица по белгийската схема за социално осигуряване – Членове 7 и 52 от Договор за ЕИО”

По дело 143/87

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Tribunal du travail de Bruxelles (treizième chambre), Белгия, по производството, висящо пред този съд между

Christopher Stanton,

SA belge d'assurances „L'Étoile 1905”, Bruxelles,

и

**Inasti (Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants),
Bruxelles**

относно тълкуването на член 7, член 8, параграфи 1 и 7, на член 52, параграф 1, член 60 и член 65, параграф 3 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ (трети състав).

в състав от: г-н J. C. Moitinho de Almeida, председател на състав, г-н U. Everling и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: г-н. G. F. Mancini,

секретар: г-н H. A. Riühl, главен администратор,

като има предвид становищата, представени:

-за Christopher Stanton и SA belge d'assurances „L'Étoile 1905”, от адв. Jean Bayart и адв. François-Xavier de Dorlodot,

за l'Inasti, от адв. J. Lejuste и адв. J.V. de Weirt,

за белгийското правителство, от г-н J. Buchmann,

за Комисията на Европейските общности, от г-н. E. Lasnet и от адв. F. Herber,

предвид изложеното в доклада за съдебното заседание и след това в писмената фаза от 8 март 1988 г.,

---

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 юни 1988 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 30 април 1987 г., постъпило в секретариата на Съда на 11 май 1987 г., Tribunal du travail de Bruxelles (Трудовият съд) Брюксел (тринадесети състав) е отправил до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО два преюдициални въпроса относно свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги.

2. Тези въпроси са повдигнати в хода на производството между Institut national pour l'assurance des travailleurs independants (Националният институт за социално осигуряване на самостоятелно заети лица) (наричан по-долу Inasti), Брюксел и г-н Stanton и дружеството, на което той е бил директор от 1979 г., относно плащането на вноски по белгийската схема за социално осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия във връзка с тези дейности.

3. Г-н Stanton работи във Великобритания и в това си качество заплаща вноски за британската система за социално осигуряване за работниците. Той основава своето искане за освобождаване от заплащане на въпросните вноски, на член 12, параграф 2 от Кралския указ № 38 относно система за социално осигуряване за самостоятелно заетите лица (*Moniteur beige* от 29 юли 1967 г.). Съгласно тази разпоредба самостоятелно заето лице, не дължи вноски, ако неговия доход, придобит в това му качеството, не достига определен праг и ако, като допълнение към тази дейност, той обичайно извършва друга професионална дейност като основно занятие.

4. Въпреки това, Националният институт за социално осигуряване на самостоятелно заети лица (Inasti) твърди, че „друга професионална дейност”, посочена в член 12, параграф 2, доколкото е определено в член 35 от Кралския указ от 19 декември 1967 г. (*Moniteur beige* от 29 декември 1967 г.), изменен с Кралски указ от 15 юли 1970 г., се отнася само до трудова заетост, обхваната от белгийската система за социално осигуряване.

5. Tribunal du travail de Bruxelles счита, че представените по този начин от страните по спора аргументи, повдигат въпрос за тълкуването на правото на Общността, и следователно спира производството и препраща следните преюдициални въпроси до Съда на Европейските общности:

„(1) Дали отказът на една държава-членка да освободи изцяло или отчасти гражданин на друга държава-членка, който предоставя услуги в първата държава, от заплащане в тази първа държава на вноски за социално осигуряване съгласно схемата за самостоятелно заети лица, по отношение на дейности с второстепенен характер, извършвани в това качество в тази държава, независимо, че е субект на законодателството за социално осигуряване на втората държава по отношение на основната дейност като заето лице, само на основание, че неговата дейност като заето лице, извършвана „обичайно и като основно занятие”, се осъществява извън територията на държавата-членка, в която се извършват услугите, е в съответствие с

буквата и духа на член 7, член 8, параграфи 1 и 7, член 52, на член 59 параграф 1, на член 60, параграф 3 и член 65 от Римския договор от 25 март 1957 г. за създаване на ЕИО (ратифициран с Белгийския закон от 2 декември 1957 г.)?

(2) Ако отговорът на този въпрос е отрицателен, дали приложимите разпоредби на Общността противоречат на член 35, параграфи 1 и 3 от Белгийския кралски указ от 19 декември 1967 г. предвиждащи основните правила за прилагане на Кралски указ № 38 от 27 юли 1967 г. относно системата за социално осигуряване на самостоятелно заети лица, доколкото само извършвана в Белгия дейност се разглежда като професионална дейност, различна от тази, която извършва като самостоятелно заето лице, дори когато тези параграфи не съдържат изрични разпоредби в този смисъл?.,

6 За пълно разглеждане на фактите по делото, движението на производството и твърденията и аргументите на страните, които са представени или описани тук само доколкото е необходимо с оглед мотивите на Съда, се препраща към доклада за заседанието.

7. Схемата на Общността за лица, упражняващи свободна професия е въведена с Регламент № 1390/81 на Съвета от 12 май 1981 г. за включване на лицата, упражняващи свободна професия и членовете на техните семейства в приложното поле на Регламент № 1408/71 на Съвета (ОВ 1981 г., L 143, стр. 1) относно прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и на членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността. Съгласно член 2 от този Регламент, той не поражда никакви права за периоди, предхождащи датата на неговото влизане в сила. От член 4 става ясно, че този регламент влиза в сила на 1 юли 1982 г., което означава след периода, за който се отнася главното производство (1979 г. - 1980 г.). Следователно регламента е неприложим по спора и постановеният от националният съд въпрос правилно се отнася само да съответните разпоредби на Договора.

8. Член 7 от Договора за ЕИО забранява всякаква дискриминация на основание националност в рамките на областите на приложение на Договора.

9. Въпреки това, от представените пред Съда документи, става ясно, че националното законодателство, въз основа на което е образувано главното производство, е приложимо без разлика и за всички лица, упражняващи свободна професия и работещи в Белгия и не дискриминира тези лица на основание националност. Въпреки, че е вярно, че самостоятелно заетите лица, чието основно занятие е трудова заетост в държава-членка, различна от Белгия, по този начин са поставени в неблагоприятно положение, на Съда не са предоставени доказателства, които да покажат, че поставените в неблагоприятно положение лица са изключително или главно чужди граждани. Следователно разглежданото национално законодателство не може да се разглежда като такова, което води до косвена дискриминация на основание националност. В заключение, член 7 от Договора за ЕИО може да се изключи от тези обсъждания.

10. Член 52, параграф 1 от Договора за ЕИО изисква отмяна на всички ограничения на свободата на установяване на гражданите на една държава-членка на територията на друга държава-членка. Установено правило е, че това е директно приложима разпоредба на правото на Общността. Следователно държавите-членки имат задължението да спазват това правило, въпреки че при липсата на законодателство на

Общността относно социалното осигуряване на самостоятелно заети лица, те запазват законодателното си правомощие в тази област.

11. Както е постановил Съдът (по-специално в Решение от 12 юли 1984 г. по дело Klopp 107/83 *Recueil*, стр. 2971, и Решение от 28 януари 1986 г. по дело 270/83 Комисия/Франция, *Recueil*, стр. 285), свободата на установяване не е ограничена от правото да се създаде предприятие в Общността, а дава право да се създаде и поддържа повече от едно работно място в Общността, при спазване на съответните професионални правила на поведение.

12. Това е вярно също така и по отношение на лица, които са наети в една държава-членка и, като допълнение, искат, да работят в друга държава-членка като самостоятелно заети лица.

13. По този начин разпоредбите на Договора за ЕИО, отнасящи се до свободното движение на хора имат за цел да улеснят извършването от страна на гражданите на Общността на професионални дейности от всички видове в цялата Общност и пречи на националното законодателство, което може да постави гражданите на Общността в неблагоприятно положение, когато искат да разширят дейността си извън територията на отделна държава-членка.

14. Законодателството на държава-членка, което освобождава лица, чието основно занятие е в тази държава-членка от задължението за заплащане вноски по схемата за самостоятелно заети лица, но се въздържа да освободи лица, чието основно занятие е в друга държава-членка, има за резултат поставянето в неблагоприятно положение извършването на професионални дейности извън територията на тази държава-членка. Следователно членове 48 и 52 от Договора за ЕИО се противопоставят на такова законодателство.

15. В заключение, трябва да се отбележи, че оспорваната национална разпоредба не предоставя допълнителна социална защита на засегнатите лица, свързани със схемата за социално осигуряване и пенсии на държавата-членка, в която извършват основната си трудова дейност. Следователно по никакъв начин пречката за извършване на професионални дейности в повече от една държава-членка не може да бъде оправдана на това основание.

16. Следователно, отговорът, който трябва да се даде на въпросите на националния съд трябва да гласи, че членове 48 и 52 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че държава-членка не може да откаже да освободи самостоятелно заето лице, и работещо на нейна територия от предвидените съгласно националното законодателство вноски за социално осигуряване за самостоятелно заети лица, на основание, че трудовата заетост, която дава право на такова освобождаване, се извършва на територията на друга държава-членка.

По съдебните разноски

17. Разноските, направени от белгийското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха своите възражения пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в

производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе относно разноските.

По изложените съображения,

Съдът (трети състав),

като се произнася по въпросите отправени от страна на Tribunal du travail de Bruxelles (тринадесети състав), с Решение от 30 април 1987 г., реши:

Членове 48 и 52 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че държава-членка не може да откаже да освободи самостоятелно заето лице, и работещо на нейна територия от предвидените съгласно националното законодателство вноски за социално осигуряване за самостоятелно заети лица, на основание, че трудовата заетост, която дава право на такова освобождаване, се извършва на територията на друга държава-членка.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юли 1988 година.

Подписи